

РЕШЕНИЕ

№ 1954

гр. Пловдив, 10.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Кърпачев Административно
наказателно дело № 20215330206616 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № **596516-F621580**, издадено
от Директор на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП Пловдив, с което на Н.
Г. Т. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл. 132, ал.6, вр.
чл. 132, ал.5 ЗДДС.

С жалбата и в съдебно заседание се навеждат конкретни съображения
за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. По-конкретно се
обосновава **липса на пасивна материално правна легитимация на**
наказания субект.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди
доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на
атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото
отменяне по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

АУАН и НП са издадени за нарушение със следните фактически параметри:

При извършена проверка във връзка с подадено заявление за регистрация по ЗДДС с вх. №163912102049492/09.06.2021г. е установено, че с договор за учредяване на гражданско дружество /обединение/ от 05.01.2021г., сключен между „ЕЛЕКТРОЛУКС Т. И *****" ООД с ЕИК *****, **регистрирано по ЗДДС лице**, считано от 10.01.2004 г., „КАБЕЛ ТРЕЙД" ЕООД с ЕИК *****, регистрирано по ЗДДС, считано от 15.10.2002 г. и „ИНТЕРКОМПЛЕКС" ООД с ЕИК *****, регистрирано по ЗДДС, считано от 07.01.1997г., е създадено гражданско дружество /обединение/ по смисъла на чл. 358 до чл. 364 от Закона за задълженията и договорите ДЗЗД ГД „Консорциум Електро Импулс" с ЕИК *****, **вписано в Регистър Булстат с дата 05.01.2021г.**

Съгласно чл.1 от Договора за учредяване на гражданско дружество /обединение/ от 05.01.2021г. дружествата обединяват усилията си за съвместно участие в процедура за обществена поръчка с предмет: „Изпълнение на комплексни дейности по възстановяване експлоатационното състояние, промяна на съществуващото положение и/или изграждане на нови елементи от техническата инфраструктура в подстанции, част от електропреносната мрежа" РЕФ № ЦУ/2020/103.

Съгласно чл. 132, ал. 5 от ЗДДС /нова-ДВ бр.97 от 2016г. в сила от 01.01.2017г./ **задължително се регистрира по този закон неперсонифицирано дружество, в което участва съдружник**, който е регистрирано по този закон лице.

Съгласно чл. 132, ал. 6 от ЗДДС /нова-ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 01.01.2017г., изм.-ДВ,, бр.97 от 2017г., в сила от 01.01.2018г./, регистрацията по ал. 5 се извършва с подаване на заявление за регистрация в 7-дневен срок от датата на създаване на неперсонифицираното дружество, която дата се смята за **дата на регистрация на дружеството по този закон**.

Заявление за регистрация по ЗДДС е следвало да бъде подадено в срок **до 12.01.2021г.** вкл. Същото е подадено в ТД на НАП- Пловдив на **09.06.2021г.** с вх. №163912102049492.

Посочената фактическа обстановка, не е спорна между страните, изрично е призната от жалбоподателя чрез неговия защитник в откритото заседание, а и се установява от всички събрани по преписката писмени доказателства, включително и от представените от самия жалбоподател писмени доказателства в откритото заседание, както следва:

- рамково споразумение № 0031-МЕР/31.05.2021г.;
- договор за създаване на гражданско дружество /обединение/ от 05.01.2021г.;
- акт за регистрация по ЗДДС от 23.06.2021г.;
- протокол № *****/23.06.2021.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН.

При установената фактическа обстановка законосъобразен се явява изводът, че ДЗЗД ГД „Консорциум Електро Импулс“ е допуснало нарушение на чл. 132, ал.6, вр. ал. 5 от ЗДДС, като за това нарушение се следва санкция по реда на чл. 178 ЗДДС, като наложената глоба в размер на 500 лева е в рамките на законоустановения минимум, поради което по-нататъшни мотиви за размера ѝ не се дължат.

Само за пълнота на изложението следва да се обсъди представеното от жалбоподателя становище на зам. изпълнителния директор на НАП, че в случай, че ДЗЗД е създадено под отлагателно условие, условията за регистрация настъпват след сбъждане на условието.

На първо място разясненията, дадени по чл.10, ал.1, т.10 от Закона за националната агенция за приходите (ЗНАП) не са източник на правото и съответно нямат задължителен характер, включително по отношение на структурите в НАП, още по-малко те могат да са обвързващи за съда.

Освен това те са неотносими към процесния случай. Видно от приетия по делото Договор за създаване на гражданско дружество (обединение) от 05.01.2021г. същият не е сключен под отлагателно условие. Напротив, съгласно изричната клауза на т.4.3. договорът се прекратява незабавно и автоматично, ако обединението не спечели и не получи възлагане на обществена поръчка. Следователно с приемане на т.4.3. от договора страните са поставили под условие прекратяване на дружеството, а не възникването му,

тоест дружеството се счита създадено не под отлагателно, а под прекратително условие. Пак по аргумент на т.4.3. се налага извод, че обединението е възникнало със сключване на договора от 05.01.2021г., тъй като няма как да бъде прекратено нещо, което не е създадено. Не на последно място следва да се отбележи, че за да участва в обявената обществена поръчка ДЗЗД трябва да е вече създадено.

От гореизложеното следва, че валидно задължение за регистрация за ДЗЗД като ДЗЛ е възникнало от датата на създаването му- 05.01.2021г., а не от датата на сключване на рамковото споразумение за реализиране на обществената поръчка- 31.05.2021г.

Така Решение № 5235 от 13.8.2018 г. по адм.д. № 1197/2018 г. на Административен съд – София.

ПО ПАСИВНАТА ЛЕГИТИМАЦИЯ НА НАКАЗАНИЯ СУБЕКТ.

Основателно е възражението, че наказаният субект не е пасивно легитимиран да отговаря за извършеното нарушение.

Съгласно изричния текст на чл. 178 ЗДДС легитимиран субект на нарушението е самото данъчно задължено лице, в случая - ДЗЗД ГД „Консорциум Електро Импулс“, а не неговия управител.

Особеност на процесния случай е, че ДЗЛ е не физическо лице или юридическо лице, а консорциум, тоест дружество по ЗЗД / ДЗЗД/.

Въпросът за неговата легитимация да отговаря по ЗАНН е спорен и противоречиво разрешаван в съдебната практика, поради което се дължат изрични съображения, които да служат за ръководство на наказващия орган в бъдещата му дейност.

Не подлежи на съмнение в доктрината и съдебната практика, че принципно гражданското дружество по ЗЗД (за разлика от търговските дружества по ТЗ) не представлява самостоятелен субект на гражданското право, различен от изграждащите го членове, нито притежава собствено обособено имущество, различно от имуществото на съдружниците. В този смисъл в гражданския оборот ДЗЗД не притежава правосубектност, не е самостоятелен носител на права и задължения, като на основание:

-чл. 359, ал.1 ЗЗД всичко, което е придобито за дружеството, е обща собственост на съдружниците, като ако не е уговорено друго, дяловете на

съдружниците са равни;

- чл. 361 ЗЗД ако не е уговорено друго, печалбите и загубите се разпределят между съдружниците съразмерно с техния дял. Недействителна е уговорката за изключване на някои от съдружниците от участие в загубите или в печалбите.

Поради изложено както в теорията, така и в трайната съдебна практика се приема, че доколкото ДЗЗД е неперсонифицирано образование, което не разполага с обща правосубектност, задълженията и отговорността на ДЗЗД, всъщност представляват задължения и отговорност на неговите членове.

Посоченото, обаче представлява само общото правило, което урежда типичната хипотеза на участие на ДЗЗД в гражданския оборот.

По силата на нарочно уредени фикции, обаче законодателят е придал специална правосубектност на ДЗЗД само за даден обособен кръг от правоотношения и само за дадени клонове на правото.

Типичният пример е в трудовото право, в което според параграф 1, т.1 от ДР на КТ на неперсонифицираните образования, каквото е ДЗЗД е придадена специална правоспособност и дееспособност на работодател в трудовото правоотношение, като в това си качество могат да участват като страна в граждански дела по ГПК по трудови спорове.

Така Решение № 203 от 04.07.2011 г. по гр. д. № 177/2010 г. на Върховен касационен съд.

Същевременно в чл. 412а, т.2 КТ изрично е предвидено, че могат да се налагат имуществени санкции на работодатели, които са дружества по ЗЗД, въпреки че са неперсонифицирани.

Тоест по силата на изрична законодателна фикция ДЗЗД се явява административно-наказателно отговорно по КТ, независимо, че не притежава собствено имущество.

Така Решение № 163 от 17.01.2020 г. по к. адм. н. д. № 3585 / 2019 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 407 от 13.02.2020 г. по к. адм. н. д. № 3518 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1270 от 20.07.2020 г. по к. адм. н. д. № 1211 / 2020 г. на XXVI състав на Административен съд - Пловдив

Аналогично е положението и с данъчното право.

В чл. 3 ЗДДС изрично са обявени за данъчно задължени лица, както персонифицирани такива- дружества по търговския закон и еднолични търговци, така и други лица и образования, включително и неперсонифицирани.

В същия смисъл е и нарушената в случая разпоредба на чл. 132, ал.5 ЗДДС, вменияща като задължение да се регистрира като ДЗЛ и на неперсонифицирано образование, ако поне един от съдружниците в него е ДЗЛ.

Същевременно в чл. 10а от ЗДДС изрично е посочено, че не е доставка на стока или услуга внасянето на стока или услуга от съдружник за постигане общата цел по договор за създаване на неперсонифицирано дружество и при условие, че изрично не е договорено възнаграждение. В ал.2 е уточнено, че за получените стоки или услуги по ал. 1, внесени за общо ползване, за неперсонифицираното дружество не възникват права и задължения по този закон. По аргумент от обратното, за стоките или услугите, които се получават или доставят от ДЗЗД в рамките на дейността му и са различни от тези внесени като вноски от съдружниците, правата и задълженията по ЗДДС възникват именно за самото ДЗЗД като данъчно задължено лице.

Освен това в чл. 9, ал.2 ДОПК е предвидено, че в производствата по този кодекс неперсонифицираните дружества и осигурителните каси се приравняват на юридически лица. Принудителното събиране се извършва срещу участващите в неперсонифицираните дружества и в осигурителните каси лица съобразно тяхното участие.

От друга страна според чл. 94 ЗДДС Националната агенция за приходите създава и поддържа специален регистър по този закон, който е част от регистъра по чл. 80, ал. 1 от ДОПК, като с вписването в регистъра лицата получават идентификационен номер за целите на ДДС, пред който е поставен знакът "BG". Съответно, в чл. 84, ал. 1, изречение първо от ДОПК е посочено, че регистрираните лица се идентифицират чрез данните по чл. 81, ал. 1, т. 2 - 4 от кодекса, като идентификацията на вписаните в регистър БУЛСТАТ лица се извършва чрез единен идентификационен код БУЛСТАТ.

Точно такъв е и процесния случай, в който ДЗЗД ГД „Консорциум Електро Импулс“ е регистрирано като самостоятелно ДЗЛ с ЕИК по

Освен това в редица конкретни разпоредби на ЗДДС изрично е постановено, че регистрацията на данъчно задължения субект и отчитането на дължимия данък, неговото внасяне и принудително събиране става по реда на ДОПК (чл. 101, чл. 125 ЗДДС).

От систематичното тълкуване на гореизложените разпоредби следва, че ДЗЗД, в процесния случай консорциум, като гражданско неперсонифицирано дружество за целите на данъчното облагане се приравнява на ЮЛ /чл. 9, ал. 2 ДОПК/ и е самостоятелно данъчно задължено лице, с отделни от тези на съдружниците в него ЕИК и счетоводство.

Така Решение № 7720 от 18.06.2020 г. по адм. д. № 3433 / 2020 на Върховния административен съд.

В доразвитие на гореизложеното разбиране на ВАС и въз основа на цитираните норми, най-актуалната практика на административните съдилища от страната (включително и Пловдив) приема, че е налице законова фикция, по силата на която по отношение на производствата, в които се осъществяват правата, задълженията и отговорността за данъци, каквото безспорно е и това за регистрацията по ЗДДС, неперсонифицираните дружества и осигурителните каси се приравняват на юридически лица. Това са субектите, за които възникват правата и задълженията по ЗДДС в качеството им на ДЗЛ по чл. 3 ЗДДС и съответно по отношение на тях самите следва да се осъществява административно наказателната отговорност за осъществено нарушение при осъществяване на дейността им.

Не е налице колизия с правилото на чл. 83 от ЗАНН, според което на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Както по отношение на едноличния търговец, макар и да е физическо лице, е допустимо (по силата на законова фикция) налагането на имуществена санкция (а не на глоба), така и спрямо неперсонифицираното дружество, по силата на законово установената

фикция, е също допустимо налагане на имуществена санкция, като форма на осъществяване на административно наказателна отговорност, доколкото то се приравнява на ЮЛ.

Липсата на самостоятелно имущество на ДЗЗД не се явява пречка, доколкото това е въпрос, който касае не налагането на санкцията, а нейното принудително изпълнение, който е изрично разрешен в чл. 9, ал.2 ДОПК, а именно едва на фаза принудително изпълнение, то се насочва върху имуществото на съдружниците.

В този изричен смисъл Решение № 1333 от 28.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 1121 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 3729 от 09.07.2020 г. по адм. д. № 2542/2020 г. на Административен съд - София, Решение № 98 от 25.02.2019 г. по к. адм. н. д. № 1138 / 2018 г. на X състав на Административен съд – Пазарджик.

Цитираната най-актуална практика на административните съдилища от страната се възприема изцяло от настоящия състав, доколкото основният аргумент на по-старата практика да отрече качеството на административно-наказателно отговорен субект на ДЗЗД е липсата на правосубектност по гражданското право и липсата на собствено обособено имущество. Същевременно от новелата на чл. 412а, т.2 КТ е видна изрично изразената воля на законодателя, че нито едно от тези две обстоятелства не е пречка неперсонифицирани образования да носят административно-наказателна отговорност, още повече, че както вече се отбеляза- проблемът с липсата на собствено имущество е разрешен нормативно с разпоредбата на чл. 9, ал.2 ДОПК.

По изложените съображения по-старите разбирания, че ДЗЗД не могат да бъдат субект на административно-наказателната отговорност следва да бъдат изоставени, доколкото противоречат на актуалната нормативна уредба и на изрично уредната в чл. 9, ал.2 ДОПК, вр. чл. 3 ЗДДС, вр. чл. 132, ал.5 ЗДДС фикция за налична специална правосубектност на ДЗЗД в обществените отношения свързани с начисляването и събирането на ДДС, включително и санкционни такива, в които ДЗЗД се приравняват на юридическо лице.

От всичко гореизложено и предвид изричната разпоредба на чл. 178 ЗДДС, според която административно-наказателно отговорно за допуснатото нарушение по чл. 132, ал.5 ЗДДС е самото ДЗЛ, следва да се приеме, че **пасивно легитимирано да понесе санкция в процесния случай е самото ДЗЗД, а не неговия управител.**

Налагайки санкция по чл. 178 ЗДДС на субект, който не разполага с пасивна материална легитимация (на жалбоподателя, в качеството му на управител на ДЗЗД), а не на самото ДЗЗД, наказващия орган е издал едно незаконосъобразно НП, което подлежи на отмяна.

В този смисъл цитираното вече най-актуално **Решение № 1333 от 28.06.2021 г. по к. адм. н. д. № 1121 / 2021 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив.**

Само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че жалбоподателят не би се явил легитимиран да понесе отговорност по чл. 178 ЗДДС дори по по-старата практика, според която ДЗЗД не може да носи административно-наказателна отговорност. Това е така, тъй като в тези случаи **наказанието би следвало да се наложи на самите съдружници,** които са членове на ДЗЗД, доколкото по силата на закона (чл. 361 ЗЗД) **те са носители на всички права, задължения и тежести във връзка с дейността на дружеството, а не на управителя,** като безспорно такава тежест е налаганата административна санкция.

В този изричен смисъл Решение № 450 от 07.03.2018 г. по к. адм. н. д. № 3479 / 2017 г. на XIX състав на Административен съд - Варна, Решение № 5235 от 13.8.2018 г. по адм. д. № 1197/2018 г. на Административен съд - София, Решение № 6284 от 31.10.2018 г. по адм.д. № 6137/2018 г. на Административен съд - София, Решение № 7490 от 11.12.2018 г. по адм.д. № 11083/2018 г. на Административен съд – София.

Аргумент за наличие на пасивна материална легитимация на жалбоподателя **не може да се изведе и от разпоредбата на чл. 24 ЗАНН.**

Действително според цитираната норма административно наказателната отговорност е лична. За административни нарушения, извършени **при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации,** **отговарят работниците и служителите,** които са ги извършили, както и

ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени.

Тази норма обаче съществува в непроменен вид още от приемането на ЗАНН през 1969г., като към посочения момент административно-наказателно отговорни са били само физически лица. В този смисъл функционалното предназначение на разпоредбата е било да се очертае кръгът от лица, които следва да понесат отговорност в случаите, когато нарушението е извършено от субект различен от физическо лице.

С новелата на чл. 83 ЗАНН (в сила от 1998г.) обаче изрично е уредена възможност в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци да се налага имуществена санкция. С фикциите по чл. 412а КТ и чл.9, ал.2 ДОПК, вр. чл. 3 ЗДДС тази възможност е разширена и към неперсонифицираните образования.

В чл. 178 ЗДДС изрично е предвидено, че се налага имуществена санкция на самото ДЗД, тоест налице е хипотезата уредена в чл. 83 ЗАНН налагането на имуществена санкция да е изрично предвидено в специален закон.

От принципа за стриктно тълкуване на нормите, които предвиждат административно-наказателна отговорност следва, че в случая отговорност следва да понесе самото ДЗД, а не на основание чл. 24 ЗАНН неговия управител.

След новелата на чл. 83 ЗАНН следва да се приеме, че приложното поле на чл. 24 ЗАНН е стеснено и обхваща само тези случаи, в които нарушението е допуснато от юридическо лице или неперсонифицирано образование, но неговата собствена отговорност не може да бъде ангажирана:

- например ако в специалния закон не е предвидена възможност за налагане на имуществена санкция за ЮЛ;
- или ако не е налице законова фикция, която да придаде специална правосубектност на ДЗД в даден кръг обществени отношения;
- или при издаване на ЕФ за МПС, което собственост на ЮЛ и др.
- но не и в процесния случай, в който от една страна нарушението, за което се налага наказанието, е неизпълнение на задължението ДЗД да се регистрира като данъчно задължено лице, а от друга страна в чл. 178 ЗДДС изрично е предвидено, че санкцията се налага на самото

ДЗЛ.

Случаите, в които за нарушение извършено от ДЗЛ отговорност кумулативно с ДЗЛ, носи и неговия управител са изрично уредени в закона, (например чл. 125 ЗДДС, чл. 78 ЗСч и др.), като процесното нарушение не попада в тази група, предвид изричното посочване, че се наказва самото данъчно задължено лице.

Не на последно място, според настоящия състав противоречи на житейската и правна логика:

- на дадено лице (макар и неперсонифицирано) да му е призната специална процесуална (чл. 9 ДОПК) и материална правоспособност (чл. 3, вр. чл. 132, ал.5 ЗДДС);

- по силата на тази специална правоспособност същото **да извършва облагаеми доставки, да начислява ДДС и да му се приспада данъчен кредит като на самостоятелен субект,** различен от съдружниците, които го образуват и същевременно същото това лице, разполагащо със специална материална и процесуална правоспособност в данъчното право да не носи имуществена отговорност за данъчни нарушения.

По изложените съображения **НП следва да се отмени.**

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият е доказал реалното заплащане на **350 лева адвокатски хонорар** за процесуално представителство в производството, доколкото съгласно т.1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума.

Този размер, който съвсем незначително надхвърля минималния размер от 300 лева по чл. **18, ал.2 от Наредбата** за минималните размери на адвокатските възнаграждения за адвокатска защита и съдействие, изразила се не само в изготвяне на жалбата, но и в **реално процесуално представителство в открито заседание, ведно с изготвяне на допълнителни писмени мотиви,** по мнение на настоящия състав се явява

справедлив и обоснован по смисъла на чл. 36 ЗАНН, предвид правната сложност на делото, намираща израз в необходимостта от осъвременяване на съдебната практика по въпроса за отговорността на ДЗЗД.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че дори и уговореният размер да беше счетен от съда за прекомерен, същият не може да бъде намален, доколкото **въззиваемата страна е пропуснала преди обявяване на делото за решаване да направи възражение за прекомерност** по смисъла на чл. 63, ал.4 ЗАНН.

Съгласно задължителните указания на т.3 от Тълкувателно решение 6/2012 ОСГТК на ВКС с приемането на действащия ГПК **отпадна правомощието на съда служебно да осъществява проверка за прекомерност** на разноските за адвокатска защита при постановяване на решението. С чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидено, че **само страна може да сезира съда с искане за намаление на възнаграждението** за адвокатска услуга, дължимо като разноски.

Разпоредбата на чл. 63, ал.4 ЗАНН възпроизвежда текста на чл. 78, ал.5 ГПК, поради което и на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН, вр. чл. 144 АПК цитираната задължителна практика следва да намери субсидиарно приложение в процесния случай.

Доколкото разноските се присъждат с решението по делото, съгласно т.11 от Тълкувателно решение 6/2012 ОСГТК на ВКС претенцията за разноски и **възражението за прекомерност** на същите следва да бъдат изрично заявени и това може да стане **най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането** на делото пред съответната инстанция, като **пропускът да се направи това е непоправим на последващ етап от производството**. По-конкретно възражение за прекомерност не може да се направи едва след постановяване на съдебния акт, нито по реда на чл. 306 НПК, **нито по реда на чл. 248 ГПК**.

В този изричен смисъл и Определение № 135 от 18.03.2019 г. по ч. т. д. № 938/2018 г. на ВКС, Определение № 615 от 24.11.2016 г. по ч. т. д. № 400/2016 г. на ВКС, Определение № 36 от 26.01.2015 г. по ч.пр. д. № 5936/2014 г. на Върховен касационен съд, Определение № 13/17.01.2013 г. по гр. д. № 1161/2012 г. на ВКС, Определение № 205 от 19.03.2014 г. по ч. т. д. № 723/2014 г. на ВКС, Определение № 207 / 25.04.2016 г. по ч. гр. дело №

1360/2016 г. на ВКС, Определение № 364 от 08.08.2012 г. по т.д. 865/12 г., ВКС, Определение № 372 от 16.5.2012 г. по гр.д. 223/12 г., ВКС.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна ТД на НАП не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващия орган, а именно Национална Агенция по приходите, като разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал.2, вр. чл. 19 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № **596516-F621580**, издадено от Директор на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП Пловдив, с което на Н. Г. Т. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл. 132, ал.6, вр. чл. 132, ал.5 ЗДДС.

ОСЪЖДА Национална Агенция за приходите да заплати на Н. Г. Т. с ЕГН ***** сумата от **350 лева**, представляваща разноски по делото пред Районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____